

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Czech Outdoor s.r.o.**, IČO: 241 99 427
sídlem Štětкова 1638/18, 140 00 Praha
zastoupený advokátek Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 8. 3. 2018, č. j. JMK 38449/2018, sp. zn. S-JMK 35989/2018 OD, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 505/23 v katastrálním území Komárov [611026], obec Brno,

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** zdržet se zásahů do reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 505/23 v katastrálním území Komárov [611026], obec Brno, a to zejména jeho zakrýváním, odstraňováním či likvidací.
- II. Žalovaný je **povinen** obnovit stav před výzvou Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 3. 2018, č. j. JMK 38449/2018, sp. zn. S-JMK

35989/2018 OD, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku p. č. 505/23 v katastrálním území Komárov [611026], obec Brno.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí argumentů obsažených v žalobě

1. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že výzvou ze dne 8. 3. 2018, č. j. JMK 38449/2018, sp. zn. S-JMK 35989/2018 OD, mu žalovaný udělil pokyn, aby odstranil reklamní zařízení umístěné na pozemku p. č. 505/23 v katastrálním území Komárov [611026], obec Brno (dále též jen „předmětné reklamní zařízení“), neboť jej provozuje v silničním ochranném pásmu pozemní komunikace I. třídy bez povolení silničního správního úřadu. Tato výzva byla dle žalobce nezákonná.
2. Žalobce konstatoval, že předmětné reklamní zařízení bylo na dotčený pozemek umístěno v roce 2008 v souladu s platnými právními předpisy, a to na základě územního souhlasu vydaného Úřadem městské části města Brna, Brno-jih ze dne 22. 10. 2007, č. j. SU/4768/07/Pa-S, a souhlasu s provedením stavby vydaným Úřadem městské části města Brna, Brno-jih ze dne 22. 10. 2007, č. j. SÚ/4768/07/Pa-S. Provozování stavby je na základě souhlasu se změnou v užívání vydaným Úřadem městské části města Brna, Brno-jih ze dne 22. 8. 2013, č. j. MCBJIH/06286/2013/SÚ/La, povoleno do 30. 4. 2020. Předmětné reklamní zařízení bylo na daný pozemek rovněž umístěno a je nadále provozováno v souladu se zákonem č. 13/1197 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Stavba pro reklamu, tedy předmětné reklamní zařízení, bylo umístěna v souvisle zastavěném území obce a rovněž v době před tím, než nabyla účinnosti novelizace zákona o pozemních komunikacích provedená zákonem č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 152/2011 Sb.“), či zákonem č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 196/2012 Sb.“).
3. Žalobce uvedl, že splnil veškeré potřebné náležitosti pro zřízení a provozování předmětného reklamního zařízení v souladu s právními předpisy, a to až do dne 30. 4. 2020. Na předmětné reklamní zařízení se povinnost jeho odstranění dle zákona o pozemních komunikacích nevztahuje, neboť dané reklamní zařízení bylo na dotčeném pozemku zřízeno v době před nabytím účinnosti zákona č. 152/2011 Sb., a provozování reklamního zařízení je stavebním úřadem povoleno do 30. 4. 2020. Výklad zákona o pozemních komunikacích, že se na takováto reklamní zařízení zmíněné novelizace zákona o pozemních komunikacích nevztahují (a tedy ani povinnost taková reklamní zařízení odstranit), opakovaně potvrdilo i Ministerstvo dopravy ve svých písemných vyjádřeních, a to jak v roce 2016, tak v roce 2018. Ministerstvo dopravy je ústředním orgánem státní správy a ministr dopravy byl navrhovatelem obou předmětných novelizací zákona o pozemních komunikacích, tudíž by Ministerstvo dopravy mělo být obeznámeno se záměry a cílenými dopady předmětných změn zákona. V tomto směru žalobce odkázal na stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2018, zn. 34/2018-120-OST/2, a ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4. Tato vyjádření svého nadřízeného orgánu by žalovaný měl

ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod respektovat. Žalobce v daném směru dovozuje, že díky přiloženým stanoviskům Ministerstva dopravy je prokázáno, že veškerý záměr byl směřován pouze na stavby pro reklamu zřízené a povolené na základě povolení silničního správního úřadu, nikoli na stavby pro reklamu, které byly zřízeny v souvisle zastavěném území obce. Z daného důvodu nemůže převážit veřejný zájem ochrany bezpečnosti, když uvedené změny zákona o pozemních komunikacích se na předmětné reklamní zařízení žalobce nemají vztahovat, nad legitimním očekáváním žalobce, že je oprávněn předmětné reklamní zařízení provozovat do 30. 4. 2020. Předmětné reklamní zařízení také nemá žádný prokazatelný vliv na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pokud se od roku 2012 právní předpisy v dotčeném rozsahu nezměnily, pokud tedy bylo předmětné reklamní zařízení umístěno v souvisle zastavěném území obce v roce 2012, musí v něm být umístěno i v současnosti.

4. Výzva k odstranění reklamního zařízení tak dle žalobce představovala přímý zásah do jeho legitimního očekávání v garanci práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost (čl. 26 Listiny), a to na základě nepřipustné retroaktivity právních předpisů. Soud by mu měl poskytnout ochranu jeho legitimních očekávání vůči narušení provozu řádně zřízeného reklamního zařízení ze strany veřejné moci.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud přikázal žalovanému zdržet se zásahů do předmětného reklamního zařízení, a to zejména jeho zakrýváním, odstraňováním či likvidací, a obnovit stav před výzvou k odstranění předmětného reklamního zařízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření přiblížil skutkové okolnosti věci, kdy po obdržení „Podnětu k zajištění BESIP“ od Policie České republiky v prosinci roku 2017 zdokumentoval dne 6. 2. 2018 všechna velkoplošná reklamní zařízení na dotčeném místě (na ulici Hněvkovského v Brně). Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval povolením pro provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, vyzval jej žalovaný výzvou ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích k odstranění předmětného reklamního zařízení. Na danou výzvu reagoval žalobce přípisem ze dne 15. 3. 2018, v němž upozornil i na shora uvedená stanoviska Ministerstva dopravy. Žalovaný na to odpověděl přípisem ze dne 12. 4. 2018, č. j. JMK 54760/2018, v němž uvedl, že předmětné reklamní zařízení se ode dne 1. 7. 2011 ocitlo v silničním ochranném pásmu, neboť s účinností od tohoto dne došlo ke změně definice souvisle zastavěného území na základě zákona č. 152/2011 Sb. Dále zmínil, že stanoviska Ministerstva dopravy jsou vyjádřením orgánu státní správy na žádost konkrétní osoby a nejsou pro žalovaného závazným dokumenty.
7. Dle žalovaného z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že pokud vlastník reklamního zařízení nedisponuje povolením silničního správního úřadu (zde: žalovaného), což je případ žalobce, je posledně uvedený povinen vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění.
8. Žalovaný připomenul, že ohledně reklamních zařízení nacházejících se na ulici Hněvkovského v Brně se vede či vedlo vícero soudních sporů. Krajský soud v Brně již v některých těchto věcech žaloby zamítl, přičemž skutkový i právní stav byl v těchto záležitostech podobný jako nyní. V tomto ohledu žalovaný odkázal práv na závěry zmíněných rozhodnutí Krajského soudu v Brně.

9. K shora uvedeným dvěma stanoviskům Ministerstva dopravy žalovaný uvedl, že je nikdy předtím neobdržel. Jejich adresátem jsou třetí osoby a žalovaný se s nimi seznámil až zprostředkovaně od žalobce v průběhu roku 2018. S ohledem na to, že tato stanoviska nebyla žalovanému adresována a neznal jejich obsah, nemohl ani respektovat vyjádření Ministerstva dopravy jako materiály nadřízeného orgánu. Pokud by Ministerstvo dopravy považovalo názor ve stanoviscích za zásadní, zajisté by s nimi seznámilo podřízené správní orgány, tedy i žalovaného. Pro žalovaného jsou závazné pouze metodické pokyny ministerstva nebo rozhodnutí ministerstva jako odvolacího správního orgánu v konkrétním řízení. Daná stanoviska by mohla mít význam pouze tehdy, pokud by byla Ministerstvem dopravy žalovanému adresována. Navíc není zřejmé, zda lze vůbec z předmětných stanovisek učinit takový závěr, jaký učinil žalobce, neboť dotazy, na které stanoviska reagují, žalobce neposkytl. Žalovaný tak může z obsahu stanovisek dovozovat, že se jedná o odpověď na dotaz, zda na reklamní zařízení zřízená před účinností zákona č. 196/2016 Sb. dopadají přechodná ustanovení podle tohoto zákona. Reklamní zařízení se ocitlo v silničním ochranném pásmu po změně definice souvisle zastavěného území provedené zákonem č. 152/2011 Sb., a tomu se stanoviska vůbec nevěnují.
10. K tvrzenému zásahu do legitimního očekávání žalovaný odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se dané záležitosti také věnovala.
11. Žalovaný zároveň upozornil na to, že došlo ke změně skutkového stavu. Žalovaný zjistil z aktuálního výpisu z katastru nemovitostí, který prokazuje stav evidovaný ke konkrétnímu dni, že velkoplošné reklamní zařízení žalobce, nepovoleně zřízené a provozované ke dni zpracování žalobou napadené výzvy, se již nenachází v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy č. 41 „Brno – dálniční přivaděč Brno-jih“ na ulici Hněvkovského, nýbrž v zastavěném území obce definovaném v § 30 zákona o pozemních komunikacích. Důvodem je, že stavba na pozemku p. č. 511/1 v k. ú. Komárov získala číslo popisné (nyní stavba č. p. 734). Žalobou napadená výzva tak již ztratila své opodstatnění a žalovaný už na ní netrvá a od požadavku na odstranění reklamního zařízení již upustil, což žalobci sdělil přípisem ze dne 6. 6. 2018, č. j. JMK 82279/2018. V době podání žaloby se však předmětné reklamní zařízení ještě nacházelo v silničním ochranném pásmu.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Duplika žalobce

13. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval přípisem ze dne 24. 8. 2018, v němž předně akcentoval nezbytnost zrušení žalobou napadené výzvy. Neopodstatněnost dané výzvy je nyní již nesporná, přesto je však stále existující a platná. Jelikož jde o úkon zakládající práva povinnosti, je třeba dbát na její řádné odstranění, a to usnesením a postupem dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Postup žalovaného spočívající ve vydání pouhého sdělení ze dne 6. 6. 2018, namísto usnesení dle § 156 odst. 2 správního řádu, nelze považovat za dostatečný a souladný se zákonem. Účinky napadené výzvy se totiž i nadále bezprostředně dotýkají správní sféry žalobce. I přes výše popsany skutkový vývoj je tak třeba na žalobě a na požadavku na zrušení předmětné výzvy trvat.
14. Žalobce dále opětovně odkázal na příslušná stanoviska Ministerstva dopravy, která mají podporovat jeho právní pozici. Zároveň zmínil princip „persistence staveb“, kdy výklad podmínek pro umístění a trvání staveb je třeba vztahovat k okamžiku jejich povolení, nikoli je vyžadovat po celou dobu jejich trvání. Tak například změnou územního plánu,

právní úpravy či jiných podmínek pro umístění stavby nedojde k zamezení možnosti existence dané stavby a k nutnosti jejího odstranění. Opačný výklad by znamenal vyvlastnění a pravou retroaktivitu práva. Dané skutečnosti odlišují věc od otázek možnosti regulace např. lidského jednání, které se může v průběhu doby změnit úpravou dle principu nepravé retroaktivity. Trvalost stavby je však podstatou jejího bytí.

15. Žalobce se dále domníval, že i trvalou stavbu je možné za jistých podmínek nuceně zlikvidovat a odstranit, musí však být respektovány zásady dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Zároveň novela v podobě zákona č. 152/2011 Sb. nezavedla žádnou výslovnou povinnost odstranit již existující legální reklamní zařízení. Jistou povinnost odstraňovat reklamní zařízení umístěná v ochranném pásmu vybraných pozemních komunikací zavedl až zákon č. 196/2012 Sb. I když je o tato úprava sporná, je alespoň obsažená v zákoně. Na případ žalobce se však povinnost odstranit předmětné reklamní zařízení nevztahuje.
16. Ve věci nelze dle žalobce pominout ani princip legitimního očekávání, kdy vydání výzvy k odstranění nemá oporu v současné legislativní úpravě. Žalovaný vyzval žalobce k odstranění stavby reklamního zařízení, která byla legálně umístěna před 1. 7. 2011 v souvisle zastavěném území obce na základě souhlasu stavebního úřadu vydaného v souladu se zákonem v dané době. Oprávnění žalobce provozovat reklamní zařízení je platné až do 30. 4. 2020. Postup žalovaného nemá oporu v žádném přechodném ustanovení novely 152/2011 Sb., ani v přechodných ustanoveních novel zákona o pozemních komunikacích pozdějších. Žalovaný ostatně ani na žádné přechodné ustanovení, které by ho k učinění výzvy opravňovalo, neodkazuje. Z tohoto důvodu se žalovaný dopouští nepřiměřeného a nezákonného zásahu do žalobcových práv (s ohledem na skutečnost, že výzvu žalovaný nezrušil ani poté, co se reklamní zařízení ocitlo v souvisle zastavěném území obce, jeho nezákonný zásah i nadále trvá) a současně žalovaný postupuje v rozporu se zásadou legitimního očekávání a ochrany práv nabytých v dobré víře. Výše uvedený závěr žalobce je potvrzen rovněž rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84 (všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze dovodit, že disponuje-li vlastník stále platným povolením stavebního úřadu k umístění reklamního zařízení, které bylo umístěno legálně před nabytím účinnosti zákona č. 152/2011 Sb., je následná výzva k odstranění tohoto reklamního zařízení nezákonným nepřiměřeným zásahem do jeho vlastnického práva. Nejvyšší správní soudu přitom přiznává a zdůrazňuje ochranu dobré víry a legitimního očekávání vlastníka, který umístil a provozuje reklamní zařízení v souladu s platnými veřejnoprávními povoleními. Odstranil-li by žalovaný reklamní zařízení, při jehož umístění žalobce postupoval zcela v souladu se zákonem a konal na základě platných povolení příslušného správního orgánu, byl by takový postup porušením zásady legality činnosti žalovaného správního orgánu a porušením principu důvěry v právo a ochrany dobré víry žalobce. K této věci lez odkázat i na judikaturu Ústavního soudu.
17. Konečně žalobce uvedl, že skutečnost, že reklamní zařízení bylo v době svého zřízení umístěno do souvisle zastavěného území obce, dokládá odborný znalecký posudek, který si žalobce nad rámec svých zákonných povinností nechal zpracovat znalcem z oboru geodézie a kartografie Ing. O. B. Žalobce si rovněž nechal vyhotovit technickou zprávu k posouzení souvisle zastavěného území obce v lokalitě k. ú. Komárov, par. č. 505/23, Ing. K. A., úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem. Výsledkem obou těchto

odborných posouzení, která žalobce přiložil, byl závěr, že reklamní zařízení se nachází mimo silniční ochranné pásmo pozemní komunikace.

IV. Ústní jednání

18. Při jednání dne 29. 8. 2018 zdůraznil především skutečnosti argumentaci přiblíženou v duplice ze dne 24. 8. 2018, zejména tedy to, že v důsledku změny skutkového stavu již není pochyb o legálnosti předmětného reklamního zařízení, nicméně žalovaný napadenou výzvu řádně „neodklidil“ tím, že by ji zrušil usnesením dle § 156 odst. 2 správního řádu. Postup spočívající v zaslání prostého přípisu ze dne 6. 6. 2018 je nedostatečný. Nepostačuje tedy, i z důvodu právní jistoty, aby žalovaný jen uvedl, že na výzvě již netrvá. Pokud by žalovaný danou výzvu zrušil, žalobce by vzal žalobu zpět.
19. Žalovaný při jednání uvedl, že výzva byla v době svého vydání zákonná, přičemž zásah v důsledku sdělení ze dne 6. 6. 2018 již skončil. Přezkum sdělení ze dne 6. 6. 2018 není předmětem nynějšího řízení. Žalobu je tak třeba zamítnout.
20. Soud při jednání konstatoval obsah správního spisu a taktéž obsah příloh, které žalobce připojil k žalobě. Jednalo se, částečně nad rámec obsahu správního spisu, zejména o územní souhlas s umístěním daného reklamního zařízení ze dne 22. 10. 2007, č. j. SU/4768/07/Pa-S, Úřadu Městské části města Brna, Brno-jih (dále také již jen „stavební úřad“), kdy reklamní zařízení mělo být dočasné do 31. 10. 2013; souhlas s provedením stavby (předmětného reklamního zařízení) vydaný stavebním úřadem dne 22. 10. 2007 pod č. j. SÚ/4768/07/Pa-S, kdy reklamní zařízení mělo být dočasné do 31. 10. 2013; souhlas stavebního úřadu se změnou v užívání stavby (reklamního zařízení) ze dne 22. 8. 2013, č. j. MCBJIH/06286/2013/SÚ/La, kdy reklamní zařízení mělo představovat stavbu dočasnou do 30. 4. 2020; stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4; stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2008, č. j. 34/2018-120-OST/2; žádost o vyjádření k umístění reklamního zařízení ze dne 9. 7. 2007 adresované Policii ČR – dopravnímu inspektorátu; vyjádření Krajského úřadu Jihomoravského kraje k umístění předmětného reklamního zařízení ze dne 11. 9. 2007, č. j. JMK 109039/2007; sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje k prodloužení platnosti umístění předmětného reklamního zařízení ze dne 27. 3. 2013, č. j. JMK 36326/2013 (zbývající podklady se týkaly zejména návrhu na vydání předběžného opatření, kterému soud vyhověl usnesením ze dne 14. 5. 2018, č. j. 29 A 64/2018-41; tyto písemnosti soud nekonstatoval ani neprováděl jako důkazy, stejně tak jako posudky a technické zprávy, které žalobce přiložil ke své duplice ze dne 24. 8. 2018, a na jejichž provedení jako důkazů netrval).

V. Posouzení věci soudem

21. Soud se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že s přihlédnutím k níže uvedeným skutečnostem **je žaloba důvodná.**
22. Podanou žalobou brojil žalobce proti výzvě žalovaného k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Právní povaha úkonu žalovaného je mezi účastníky řízení nesporná a nebylo nijak zpochybňováno, že zásahová žaloba je v daném případě náležitým prostředkem soudní ochrany. Ke stejnému závěru dospěl nejen zdejší soud (viz např. jeho rozsudek ze dne 9. 6. 2015, č. j. 29 A 56/2015-120, v jiné žalobcově věci), ale též Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, publikovaný pod č. 3412/2016 Sb. NSS).

23. Vzhledem právní úpravě zásahové žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s. a také k tomu, čeho se žalobce domáhal, hodnotil soud věc na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; přitom však s ohledem na specifické skutkové okolnosti věci zhodnotil i zákonnost výzvy k okamžiku jejího vydání (viz § 87 odst. 1 s. ř. s., dle kterého „[s]oud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu“).

V.a) Skutkový stav

24. Soud ze soudního a správního spisu a po provedeném dokazování zjistil následující rozhodné skutečnosti.
25. Dne 22. 10. 2007 vydal stavební úřad pod č. j. SÚ/4768/07/Pa-S územní souhlas s umístěním stavby předmětného reklamního zařízení s tím, že se bude jednat o stavbu dočasnou do 31. 10. 2013. Rovněž dne 22. 10. 2007 vydal stavební úřad pod č. j. SÚ/4768/07/Pa-S souhlas s provedením stavby předmětného reklamního zařízení, a to jako stavby dočasné do 31. 10. 2013. Následně žalobce dne 24. 7. 2013 oznámil stavebnímu úřadu změnu v užívání stavby, na základě čehož stavební úřad vydal souhlas se změnou užívání stavby a předmětné reklamní zařízení tak v rámci nového účelu bylo povoleno jako stavba dočasná do 30. 4. 2010 (souhlas se změnou užívání stavby stavebního úřadu ze dne 22. 8. 2013, č. j. MCBJIH/06286/2013/SÚ/La). Ze záznamu žalovaného ze dne 7. 3. 2018, č. j. JMK 38421/2018, sp. zn. S-JMK 35989/2018/OD, pak vyplývá, že předmětné reklamní zařízení se nacházelo v silničním ochranném pásmu. Ke změně došlo až v souvislosti s přidělením čísla popisnému přilehlému objektu na ulici Hněvkovského (č. p. 734), kdy, jak vyplývá z výpisů z katastru nemovitostí přiložených žalovaným do správního spisu, ke dni 8. 3. 2018 předmětný objekt na pozemku p. č. 511/1 v k. ú. Komárov číslo popisné přidělené neměl (přidělení č. p. prokazuje až výpis z katastru nemovitostí ke dni 6. 6. 2018).

V.b) Právní hodnocení ke dni vydání výzvy

26. Pokud jde o právní posouzení věci k datu vydání napadené výzvy, je v první řadě vhodné uvést relevantní pasáže z aplikovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích.
27. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu (jež se dle § 30 odst. 1 téhož zákona nachází mimo souvisle zastavěné území obce) podléhá povolení. Jde-li o silniční ochranné pásmo silnice, vydává toto povolení dle § 31 odst. 4 písm. a), c) téhož zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky. Lze dodat, že princip povolování zakázaných či omezených činností včetně staveb v silničním ochranném pásmu silničním správním úřadem (či dříve silničním správním orgánem) je v § 31 zákona o pozemních komunikacích zakotven po celou dobu účinnosti tohoto zákona, a stejně tomu tak bylo i v § 11 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon).
28. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je pak silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka

reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

29. Definice souvisle zastavěného území obce byla do zákona o pozemních komunikacích (§ 30 odst. 3) vložena zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů. Současné znění této definice je výsledkem novely zákona o pozemních komunikacích provedené s účinností od 1. 7. 2011 zákonem č. 152/2011 Sb. Ke změně definice souvisle zastavěného území obce došlo v rámci legislativního procesu na základě pozměňovacího návrhu Hospodářského výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (tisk č. 135/1, in digitální repozitář Poslanecké sněmovny, 6. volební období, 2010–2013, www.psp.cz). Bližší odůvodnění tohoto návrhu chybí, během obecné rozpravy ve druhém čtení se k němu dne 22. 3. 2011 pouze vyjádřil ministr dopravy: „*K návrhu byl při jeho projednávání v hospodářském výboru schválen pozměňovací návrh, jehož předmětem je změna zákonné definice souvisle zastavěného území obce pro účely stanovení silničního ochranného pásma. Ministerstvo dopravy změnu této úpravy, která je důležitá zejména z hlediska zpřísnění regulace reklamních zařízení podél pozemních komunikací, podporuje a děkuje za ni.*“ Uvedenou změnu definice souvisle zastavěného území obce nedoprovázela žádná přechodná ustanovení.
30. Zhruba o rok později byla přijata další novela zákona o pozemních komunikacích, a to pod č. 196/2012 Sb., účinná od 1. 9. 2012. Ta v čl. II obsahovala přechodná ustanovení, dle nichž reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku *nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy* bylo *silničním správním úřadem povoleno* přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, *lze nadále provozovat* za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, *nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona* (bod 2.). Po uplynutí této doby, nebylo-li vydáno nové povolení, musel vlastník reklamní zařízení odstranit.
31. Dle důvodové zprávy usilovala novela č. 196/2012 Sb. o eliminaci reklamních zařízení mimo souvisle zastavěné území obce, a to za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Jak totiž ukázaly různé studie, reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací rozptylují řidiče a v případě dopravní nehody představují nebezpečnou překážkou způsobilou zhoršit následky dopravní kolize. Ve prospěch zpřísnění regulace reklamních zařízení mluvily i příklady některých zahraničních zemí, ve kterých platí zákaz umísťování poutačů u pozemních komunikací mimo obec. Zákonodárce si byl vědom v minulosti vydaných povolení na neomezenou dobu a s tím souvisejících nájemních smluv na dlouhou dobu (což zákonodárce označil jako tzv. „staré zátěže“). Ty ovšem nemohou jít na úkor bezpečnosti silničního provozu. Vzhledem k nedostatečným výsledkům dosavadních dílčích změn přistoupil zákonodárce k právě komentované novele. Kompromisem mezi veřejným zájmem na bezpečnosti silničního provozu a podnikatelskými zájmy byla přechodná ustanovení, jež dávala vlastníkům reklamních zařízení dostatečný časový prostor pro úpravu poměrů v souladu s novou legislativou.
32. Jedním z předmětů sporu učinil žalobce otázku, zda lze na posuzovanou věc vztáhnout pozdější právní úpravu, bylo-li předmětné reklamní zařízení původně zřízeno v souladu s

právními předpisy. Žalobce namítl, že by tak došlo k prolomení zákazu retroaktivity a zásahu do právní jistoty a legitimního očekávání.

33. Zde je nutno v první řadě uvést, že jak judikatura, tak odborná literatura rozlišuje retroaktivitu pravou a nepravou. O pravou retroaktivitu se jedná tehdy, pokud právní norma způsobuje vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona. V případě nepravé retroaktivity sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších předpisů (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, č. 119/2011 Sb., [N 75/61 SbNU 137]; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V nyní posuzovaném případě se dle zdejšího soudu jedná o retroaktivitu nepravou, neboť pozdější právní úprava (ve znění všech jednotlivých novelizací) působí pouze do budoucna.
34. Zatímco pravá retroaktivita právní normy je přípustná pouze výjimečně, v případě retroaktivity nepravé lze konstatovat její obecnou přípustnost.
35. Nutno ovšem říct, že ačkoliv je nepravá retroaktivita zásadně přípustná, nelze *a priori* vyloučit, že zájem jednotlivce na aplikaci předchozí právní úpravy v konkrétním případě převáží nad veřejným zájmem na její změně s ohledem na zásadu právní jistoty a požadavek ochrany důvěry v právo. Otázku legislativního řešení časového střetu právních úprav je proto třeba posuzovat hlediskem zásady proporcionality. Zdejší soud si je přitom vědom, že zákonodárná moc je ve své činnosti vedena příkazem proporcionality (přiměřenosti) a zákazem legislativní svévole (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 15/10, č. 39/2011 Sb., [N 6/60 SbNU 51], nebo ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 38/09, č. 269/2011 Sb., [N 136/62 SbNU 145]).
36. Při zjišťování proporcionality zásahu zákonodárce do legitimního očekávání žalobce je potřeba provést třístupňový test ústavnosti sporné nové právní úpravy, založený na postupném zkoumání splnění tří podmínek pro ústavněprávní akceptaci tohoto předpisu: vhodnosti (účelu), potřebnosti (nezbytnosti) a přiměřenosti (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015-92).
37. V posuzované věci tak je třeba zjistit, zda vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu (potřeba změny právní úpravy zakotvené v zákoně č. 152/2011 Sb.) odůvodňuje závažnost následného zásahu do zájmu soukromého podepřeného o princip ochrany důvěry občana v právo (legitimní očekávání žalobce, že může nerušeně provozovat předmětné reklamní zařízení, jež bylo umístěno v souladu s tehdy platnou právní úpravou).
38. Je nepochybné, že účelem novely č. 152/2011 Sb., stejně jako dalších novel zákona o pozemních komunikacích, jak vyplývá z rozprav i z důvodových zpráv k jednotlivým novelám, je jednoznačně zpřísnění regulace reklamních zařízení ve prospěch zvýšení bezpečnosti silničního provozu (viz shora citovaná odůvodnění novel č. 152/2011 Sb. a č. 196/2012 Sb.). Reklamní zařízení umístěná poblíž pozemních komunikací totiž jednoznačně představují zdroj odvádění pozornosti řidičů (což ostatně plyne již z prvotního jazykového výkladu sousloví „reklamní poutač“), jakož i nebezpečnou pevnou překážku způsobitou zhoršit následky dopravní nehody. Tyto dvě okolnosti má přitom soud za zcela zjevné a seznatelné i bez odborných úvah a zajisté samy o sobě dostačující k

vážným úvahám o případném zpřísnění regulace reklamních zařízení u pozemních komunikací.

39. Co se týká potřeby či nezbytnosti nové právní úpravy, zdejší soud má za to, že se jedná o přijatelný způsob, jak shora uvedeného cíle dosáhnout. Jinak řečeno, hodlal-li zákonodárce omezit u pozemních komunikací počet prvků, které jednak odvádí pozornost řidičů, jednak vytváří u komunikací pevné překážky, není moc jiných možností, než tyto prvky fyzicky odstranit.
40. Z hlediska přiměřenosti či vhodnosti pak platí, že újma na konkrétním základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Opatření mající vliv na základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních, jako je zde bezpečnost silničního provozu. Zdejší soud v tomto případě neshledal, že by nová právní úprava neústavním postupem potřela legitimní očekávání žalobce, že bude moci i nadále provozovat předmětné reklamní zařízení.
41. Skutková situace se v daném případě má tak, že dnem 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení změnou právní úpravy (zákonem č. 152/2011 Sb.) „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Deficitem tohoto zákona jsou zcela nepochybně chybějící přechodná ustanovení. Ovšem pouze z tohoto důvodu není tato právní úprava protiústavní. Stejně tak není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud se zákonodárce dotkl nabytých či existujících práv soukromých osob. Principem ochrany nabytých práv a zákazu retroaktivity nelze podmínit pozdější přísnější regulaci konkrétní právní oblasti. U konkrétních typů lidské činnosti se určitá pravidla mohou v průběhu času objektivně jevit jako nedostačující, neboť s ohledem na dynamiku vývoje (např. technického) je ve společenském zájmu podmínky pro provozování těchto činností blíže specifikovat nebo dokonce zpřísnit (i ve vztahu k argumentaci žalobce uplatněné při jednání ohledně trvání oprávnění k řízení motorových vozidel srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 2 As 57/2005-71, publikovaný pod č. 1124/2007 Sb. NSS, týkající se zpřísnění podmínek provozování námořní plavby). Podstatné z hlediska atributů demokratického právního státu je, aby k takovýmto změnám nedocházelo svévolně, neracionálně, neodůvodněně a aby tyto změny byly provedeny transparentním, jasným a předvídatelným způsobem, vždy podle okolností konkrétní věci. Silniční doprava je jistě natolik specifickou oblastí, že je ve veřejném zájmu klást na všechny osoby, jež na ni mají jakýkoli vliv (což, jak bylo uvedeno výše, vlastníci reklamních zařízení dojistě mají), zvýšené nároky.
42. Jinak řečeno, existující právní vztahy v zásadě nemohou zákonodárci zabránit v regulaci bezpečnosti dopravy úpravou ochranných pásem pozemních komunikací. Tyto právní vztahy však zákonodárce musí při přijímání nové právní úpravy vzít v úvahu, popř. musí počítat s případnými nároky na náhradu škody (zde srov. např. § 11 odst. 3 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích).
43. Pokud jde o samotnou přiměřenost nové právní úpravy v užším smyslu, nutno konstatovat, že tato její charakteristika byla naplněna. V první řadě je silniční ochranné pásmo pro příslušný typ komunikace omezeno přiměřenou vzdáleností (15 m) od osy silnice, nelze tedy hovořit o nepřiměřené či excesivní šířce tohoto pásma. Za druhé, silniční ochranné pásmo se neuplatní v souvisle zastavěném území obce. Za třetí, a to je velmi podstatné, právní úprava umožňuje existenci výjimek, tedy reklamní zařízení mohou být za určitých podmínek (povolení silničního správního úřadu) umístěna i v silničním

ochranném pásmu. Nová právní úprava tedy neznamenala nutnost automatického odstranění všech reklamních zařízení, nacházejících se nově v silničním ochranném pásmu. Toliko vlastníka reklamního zařízení nutila k podání žádosti o vydání povolení silničního správního úřadu. Jako čtvrtý element zajišťující přiměřenost přijatého řešení, pak lze označit možnost kompenzace zásahu do práv žalobce ze strany státu. Tato kompenzace může nabývat různých forem (např. formy přechodných ustanovení umožňujících provozování dotčených reklamních zařízení po určitou dobu i bez příslušného povolení silničního správního úřadu), ale může jít též o přímou náhradu škody. Zde je nutno podotknout, že čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod má přímý účinek. Ochrana práv žalobce tímto způsobem ovšem není předmětem řízení o zákonnosti výzvy žalovaného.

44. Dle zdejšího soudu lze na základě právě provedeného testu proporcionality uzavřít, že napadený zásah nebyl nezákonný. Ničeho na tom nemění ani žalobcův odkaz na náleze Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 3336/09 [N 31/56 SbNU 353], jenž dle zdejšího soudu není na věc přílehlavý. Nález řešil otázku přiznání odměny ustanovenému obhájci v trestním řízení. Šlo o rozdílný výklad trestního řádu mezi soudem a obhájcem. Na rozdíl od nyní posuzované věci zde ovšem nešlo o střet staré a nové právní úpravy, obhájce netrval na užití staré právní úpravy poukazem na legitimní očekávání, neboť v nálezu bylo ve hře pouze jedno znění právní úpravy. Spor se týkal výkladu právní normy, nikoli neaplikovatelnosti její pozdější verze.
45. K uvedenému lze ještě dodat, že změny provedené zákonem č. 196/2012 Sb. nebyly důvodem, pro něž žalovaný vydal napadenou výzvu. Tyto změny (včetně přechodných ustanovení) nebyly v daném případě aplikovány a na věc se též, a to ani analogicky, nemohou vztahovat. Žalobce příslušné povolení silničního správního úřadu ke zřízení a provozování předmětného reklamního zařízení nikdy neměl, neboť se původně nacházelo v souvisle zastavěném území obce. Ke změně došlo na základě novelizace zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 152/2011 Sb. a účinné dnem 1. 7. 2011. Na věci nic nemění, pokud zákonodárce později k jinému zákonu připojil přechodná ustanovení upravující jinou skupinu reklamních zařízení (která byla povolena silničním správním úřadem) a řešící poněkud odlišné otázky a kritéria (tyto nuance ovšem mohou mít své opodstatnění v případném řízení o náhradě škody).
46. Ke shora uvedenému též nutno dodat, že aplikovanou právní úpravu neshledal protiústavní (byť implicitně) ani Nejvyšší správní soud [viz rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84 (věc FK MEDIA)]. Z tohoto rozsudku dále plyne, že žalobce se nemůže dovolávat dobré víry či legitimního očekávání, pokud nikdy neměl povolení silničního správního úřadu a zároveň oznámil změnu v užívání stavby v době, kdy již byla účinná nová úprava vymezení zastavěného území obce (tedy po 1. 7. 2011), a tedy v souvislosti se změnou silničního ochranného pásma si již musel být vědom nutnosti mít k umístění a provozování reklamního zařízení též povolení silničního správního úřadu. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy žalobce změnu v užívání stavby oznámil stavebnímu úřadu dne 24. 7. 2013. Ostatně výše uvedené závěry jsou podporovány i další judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně například rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-67 (věc BRNOMETAL).
47. Lze tedy zrekapitulovat, že od 1. 7. 2011 se předmětné reklamní zařízení vzhledem ke změně zákona č. 13/1997 Sb. „ocitlo“ v silničním ochranném pásmu. Za této situace měl žalobce požádat silniční správní úřad (tedy žalovaného) o vydání povolení k provozování

předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Takové povolení ovšem ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nikdy nebylo vydáno, protože byl žalovaný oprávněn (či přesněji řečeno povinen) žalobce vyzvat k odstranění předmětného reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. K uvedenému je nutno uvést, že za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání daného povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad. Navíc jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

48. V dané věci pak nejsou rozhodná ani stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2018, zn. 34/2018-120-OST/2, a ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4, která žalobce předložil v reakci na obdržení žalobou napadené výzvy žalovanému (jsou tedy součástí správního spisu) a později i soudu. K tomuto závěru vede soud několik důvodů. Lze poukázat např. na to, že stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 25. 11. 2016, č. j. 224/2016-120-OST/4 (adresované bez bližší konkretizace Mgr. R. V. T.) se týká problematiky novelizace zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 196/2012 Sb. Jak již bylo řečeno, změny provedené zákonem č. 196/2012 Sb. nebyly důvodem, pro které žalovaný vydal napadenou výzvu. Navíc Ministerstvo dopravy v daném stanovisku, které zjevně nebylo adresováno žalovanému a nepůsobilo ani jako např. metodický pokyn, výslovně uvádí, že se „jedná o stanovisko Ministerstva dopravy coby gestora zákona o pozemních komunikacích, závaznou intepretaci právních předpisů v českém ústavním pořádku poskytuje vždy soud, a to ještě toliko ke konkrétnímu případu“. Zde lze poukázat na to, co uváděl již i žalovaný, a to sice, že k právně a skutkově obdobným situacím se již vyjádřily správní soudy, konkrétně např. Krajský soud v Brně rozsudky ze dne 31. 5. 2016, č. j. 29 A 5/2016-111, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 29 A 90/2016-131, ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84; přímo ve věci žalobce se pak jednalo např. o rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 29 A 198/2016-91, a ze dne 6. 6. 2017, č. j. 29 A 37/2017-84. Obdobné se pak týká i stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 8. 2. 2018, zn. 34/2018-120-OST/2, zasláního tehdejšímu advokátovi žalobce.

V.c) Právní hodnocení ke dni rozhodování soudu

49. S ohledem na výše uvedené okolnosti však soud musel hodnotit zákonnost napadené výzvy ke dni svého rozhodování. Napadená výzva k tomuto datu stále existovala, přičemž, jak vyplývá z výše uvedeného, soud nepochybuje o její zákonnosti v době vydání; zároveň v průběhu řízení před soudem došlo ke změně skutkových okolností („ocitnutí se“ předmětného reklamního zařízení v zastavěném území obce dle § 30 zákona o pozemních komunikacích), což vedlo žalovaného k tomu, jak uvedl ve svém sdělení ze dne 6. 6. 2018, č. j. JMK 82279/2018, sp. zn. S-JMK 35989/2018 OD, že na napadené výzvě netrvá a od požadavku na odstranění předmětného reklamního zařízení upouští.
50. Soud v tomto směru souhlasí s žalobcem, že daný zásah, mezitím již nezákonný, stále trvá, resp. přinejmenším potenciálně trvají jeho důsledky či hrozba jeho opakování. Zaslání pouhého přípisu o tom, že žalovaný již na výzvě netrvá, neodpovídá požadavku na právní jistotu žalobce, kdy daná výzva stále existuje, nebyla nijak zrušena a v tomto smyslu zasahuje do právní sféry žalobce. To soud konstatuje za situace, kdy ze strany žalovaného byl namíste postup dle § 156 odst. 2 správního řádu.

51. Dle § 156 odst. 2 správního řádu platí, že „[v]yjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.“ Jak již bylo vzpomenu, dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, je výzva k odstranění reklamního zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích úkonem podle části čtvrté správního řádu; v části čtvrté správního řádu je také obsaženo zmíněné ustanovení § 156 odst. 2.
52. Zákon tedy předvídá řádný a formalizovaný postup pro konání žalovaného. Jak již bylo naznačeno, je třeba z nejen z hlediska právní jistoty žalobce, ale také s ohledem na princip legality, trvat na zákonném postupu. Bylo tedy na místě, aby žalovaný zákonem předvídaným postupem (usnesením) výzvu zrušil, nepostačovalo pouhé sdělení. Žalovaný proto bude muset ve smyslu výroků tohoto rozsudku přistoupit k řádnému zrušení napadené výzvy.
53. Soud k věci dodává, že si je vědom skutečnosti, že § 156 odst. 2 správního řádu hovoří o zrušení příslušného aktu s účinky ode dne, kdy byl tento akt učiněn (usnesení dle § 156 odst. 2 správního řádu má tedy být vydáno s účinky *ex tunc*), ačkoli v době vydání výzvy byla tato výzva zákonná. Žalovaný tak bude muset postupovat v souladu se správním řádem; zrušení výzvy s účinky ke dni jejího vydání však dle názoru soudu, zde vyjádřeného pouze pro úplnost, by však nemělo zakládat žádné, byť hypotetické, nároky na náhradu škody, a to ať už obecného hlediska (v okamžiku vydání byla výzva zákonná), nebo z hlediska konkrétního (do předmětného reklamního zařízení reálně nebylo zasaženo, toto bylo stále v „provozu“, přičemž k této skutečnosti mohlo přispět i soudem vydané předběžné opatření).

VI. Závěr a náklady řízení

54. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru o důvodnosti žaloby a v tomto smyslu rozhodl výroky I. a II. tohoto rozsudku (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný tak bude muset přistoupit ke zrušení žalobou napadené výzvy ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu.
55. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé, účast na jednání soudu) a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $3 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem $10\,200\text{ Kč}$. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku $2\,142\text{ Kč}$, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši $2\,000\text{ Kč}$ a za návrh na vydání předběžného opatření ve výši $1\,000$. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši $15\,342\text{ Kč}$. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu